

sig, at Rigsdagen og Regeringen, naar der eksisterede saadanne Organer, ligeledes kunde stille sig velvillig over for lignende Foreninger, som omfattede Haandværk og Industri. Gennem disse Fællesinstitutioner, som saadanne stærke Organisationer kunne afføde, tror jeg, at man snarere kunde finde Midler til at opbølge det lille Haandværk og den lille Industri end gennem disse forældede Former, som man her vil søge at indføre igen ved Lovgivningsmagten.

Jeg kan, med det Syn jeg har paa Organisationerne, i meget slutte mig til de Bestemmelser, som findes i Lovforslagets Afsnit VII, og som omhandle disse Lav og Korporationer for Haandværkere og næringsdrivende. Jeg kan ogsaa sympatisere med de Bestemmelser, der findes i §§ 67 og 70, som omhandle visse Begunstigelser for disse Organisationer af næringsdrivende. Jeg antager, at hvis der bliver tilstaaet disse Organisationer saadanne Begunstigelser, vil det være et Middel til at styrke Tilbøjeligheden til at slutte sig til dem og dermed gøre dem vægtigere. Jeg ønsker ligeledes at give dem disse Begunstigelser i Forventning om, at man vil tilstaa Arbejdernes Fagorganisationer lignende Begunstigelser, naar der skulde være Omraader, hvor de kunde trænge til offentlig Støtte og Anerkendelse. Et saadant Omraade, hvor Fagorganisationerne i adskillige Aar have arbejdet uden at være i Stand til paa tilfredsstillende Maade at løse Opgaven, er f. Eks. Understøttelsen til deres arbejdsløse Medlemmer. Man kunde maaske forvente, at man, efterhaanden som Arbejdernes og Arbejdsgivernes Organisationer blive stærkere, kunde stemme Lovgivningsmagten velvilligere over for Bevilinger, som administreres af Fagforeningerne til Fordel for deres arbejdsløse. Denne Opgave have Fagforeningerne hidtil ikke af egne Midler kunnet magte, men jeg er temmelig overbevist om, at de vilde blive i Stand til at magte Opgaven, naar de faa en rimelig Støtte fra Statskassens Side. — Jeg kunde ogsaa ønske at gøre alt muligt for at styrke disse Fagorganisationer, fordi jeg har den Opfattelse, at Arbejdernes Fagorganisationer og de næringsdrivendes faglige Organisationer ere paa Veje til at nærme sig stærkt til hinanden, og at den Tid ikke er fjern, da der vil finde et inderligt Samarbejde Sted imellem dem. Jeg tror, at jo stærkere Fagorganisationerne blive, desto velsignelsesrigere vil Samarbejdet blive ikke alene for Organisationernes Medlemmer men for Samfundet

i dets Helhed. Derfor kan jeg meget godt anbefale de Bestemmelser, som omhandle Korporationer og Foreninger.

Med Hensyn til Lovforslagets øvrige Bestemmelser kunde jeg ønske at gøre ganske enkelte Bemærkninger. Der er i § 3 en Bestemmelse, som gaar ud paa at forbyde Sønner over 18 Aar at deltage i det fælles Arbejde i Familien, naar dette Arbejde udføres under fri Næring, altsaa uden Næringsbevis. Det forekommer mig at være en noget uheldig Bestemmelse. Jeg kan erindre, at den Gang vi havde Fattigloven til Behandling her i Tinget, faldt der Udtalelser fra Ministerbordet i Retning af, at disse sociale Love havde det Formaal at styrke Familiebaandet saa meget som muligt, vække Ansvarsfølelsen hos Familiens enkelte Medlemmer til at understøtte og hjælpe hinanden. Men det forekommer mig, at denne Bestemmelse i § 3 er ikke saa lidt i Strid med den da udtalte Opfattelse, thi at drage Sønnen fra en Familie, naar han har fyldt 18 Aar, paa et Tidspunkt, hvor han maaske er den bedste Støtte for Familien, og hvor hans Medvirken i Familiens Virksomhed maaske betinger hele dennes Eksistens, forekommer mig at gaa i Retning af at svække Familielivet og løse de Baand, man ellers ønsker knyttede. Jeg kan derfor kun ønske denne Bestemmelse udeladt.

Der er en Bestemmelse i §§ 19—20, som jeg meget godt kan sympatisere med; den omhandler Auktioner og Salg af Fallitboer. Jeg tror, det vil være rigtigt, at Lovgivningsmagten har sin Opmærksomhed henvendt paa dette Omraade, idet der drives megen Svindel her, uden at det gavner enten Producenterne, som levere Varer til disse Boudsalg, eller Køberne, fordi det i Reglen er Varer, der ere lavede med Auktion for Øje, og ere af meget slet Beskaffenhed. Jeg kan derfor ganske anbefale denne Bestemmelse.

Derimod er der en Bestemmelse i § 34, som jeg næppe tror er praktisk. Den indeholder Forbud over for Detailhandlere mod at sælge Varer i Partier til Værdi af over 200 Kr. Jeg tror, at det i det praktiske Liv vil have sine Vanskeligheder at overholde denne Bestemmelse. Man har f. Eks. Møbelforretninger, som handle paa Detailborgerskab; de sælge ofte et Dusin Stole, hvis Pris meget godt kan overskride 200 Kr., og jeg antager, at man ved at sælge et Dusin Stole derved gør en Handel, som kommer ind under Begrebet Handel med Varer i Partier. Jeg anser det ikke for heldigt at træffe Bestemmelser i Lov-